

นิทานสำหรับการประกวดภาพประกอบ

ความฝันของแมลงวันเผือก

ณ บึงน้ำแห่งหนึ่งซึ่งบัวหลวงสะพรั่งบาน หมู่แมลงกำลังดื่มด่ำน้ำหวาน ดังกับมิงงานมหกรรม พวกมันร้องเพลงสำราญใจ

“เห็นบัวขาวพราวอยู่ในบึงใหญ่ ดอกใบบุปผชาติสะอาดตา น้ำใสไหลกระเซ็นเห็นตัวปลา ว่ายวนไปมาน่าเอ็นดู...”

“ไม่ต้องมาเอ็นดูข้าหรอก เซอะ...” ปลาซ่อนข้างกอบัวตัวหนึ่งหันได้พวกแมลงเต็มที มันจึงจะอุปแมลงพวกนั้นให้หน้าใจรอให้อิ่มแต่กินเสียก่อนเถิด คงมีสักตัวร่วงตึบลงมาบ้าง ปลาซ่อนคิด ทันใดนั้นแมลงวันฝูงหนึ่งซึ่งกำลังมุ่งหน้าไปทางภูเขาอย่างรีบร้อนก็บินฝ่าบึงบัวมาอย่างสายฟ้าฟาด ทำให้แมลงบางตัวถูกชนจนกระเด็นตกน้ำ พวกมันร้องเสียงหลงและหนีตายกันอลหม่าน

ตัวที่บินขึ้นจากน้ำได้ก็รอดตาย แต่ตัวที่หมดแรงก็ต้องกลายเป็นเหยื่ออันโอชะของเจ้าปลาซ่อนที่กำลังลึงไลด ท่ามกลางความซุลมุนนั้น แมลงวันเผือกตัวหนึ่งซึ่งหล่นลงมาจากฝูงพยายามตะเกียกตะกายขึ้นจากน้ำ โชคดีที่มันเกาะก้านบัวขึ้นมาได้เสียก่อน จึงรอดพ้นเขี้ยวฟันปลาซ่อนอย่างหวุดหวิด กระนั้นปีกข้างหนึ่งก็ถูกจับจนขาดวิน มันรวบรวมพลังกำลังไต่ขึ้นมาบนดอกบัวที่มีแมลงภู่งงาน และมีเสื้อเกาะอยู่

“เป็นเพราะแมลงวันเซ่อซ่าพวกนั้นที่เดียว” แมลงภู่งเจ็บแค้น เสื้อเสื้อรำพันสะอึกสะอื้นที่เห็นเพื่อนแมลงถูกปลาซ่อนเขมือบไปต่อหน้าต่อตา ฝูงงานได้แต่ปลอบใจ แมลงวันเผือกจึงเข้าไปขอโทษแมลงทั้งสามจนใจที่เห็นแมลงวันสีขาวประหลาด

“แมลงวันอะไรพิลึกกึกก็อ เพราะเจ้าแน่แท้ พวกเราถึงโชคร้ายอย่างนี้” เสื้อเสื้อกล่าวโทษ

“ขึ้นชื่อว่าแมลงวัน ต่อให้ขาวซีดก็ชอบแต่ของสกปรก ไปให้พ้นนะ” ฝูงงานรังเกียจในชาติกำเนิดของแมลงวันอันต่ำต้อย แมลงวันเผือกเสียใจนัก ขยับปีกจะบินหนีไปแต่แล้วก็ร่วงพละลงกลางเกษรดอกบัว มันสำลักละของเรณูและรูสีกวิงเวียนในความหอมจนหน้ามืด

“หนอย...เป็นแมลงชั้นต่ำ ริจะดื่มด่ำน้ำหวานดอกไม้ ช่างไม่เจียมตัว” ฝูงงานยับยั้ง ก่อนที่พวกมันทั้งสามตัวจะหัวเราะชอบใจและบินจากไป ปลอ่ยให้แมลงวันเผือกนอนสลบอยู่นานจนบัวหุบกลีบ มันถูกขังอย่างไม่มีทางออก

“ข้าต้องตายอยู่ในความหอมนี้แน่ ๆ” แมลงวันเผือกรำพึงกับตัวเองทันทีที่ได้สติ

อรุณฉายาน ดอกบัวบานรับวันใหม่ แมลงวันเผือกหายใจรวยรินและยิ้มอย่างมีหวัง แต่แล้วมันก็ต้องตกตะลึงจนแทบหยุดหายใจ เมื่อนกกระจาบของตัวหนึ่งยื่นจงอยปากลงมาจิกกินเมล็ดบัวและพบมันเข้า

“ข้าเป็นแมลงวันเผือกอัปมงคล ชื่นกินข้า เจ้าจะเคราะห์ร้าย” แมลงวันเผือกชู แต่่นกระจาบของไม่เชื่อเรื่องมกาย แมลงวันเผือกจึงออกอุบายว่าจะพาไปกินแมลงวันฝูงใหญ่ที่ตงบัวผุดบนภูเขา แต่ขอให้ไว้ชีวิตตน เพราะตนยังต้องทำความฝันข้อหนึ่งให้เป็นจริงเสียก่อนที่จะจบชีวิต นั่นคือการได้ลิ้มลองน้ำหวานไอซารสจากดอกบัวผุด ซึ่งจะบานแค่ปีละครั้ง ชีวิตของแมลงวันอันแสนสิ้นหากใครได้ลิ้มรสร่างกายจะแข็งแรงและต่ออายุให้ยืนยาว นกกระจาบของได้ฟังก็เห็นเป็นเรื่องน่าขันที่แมลงวันจะควรคู่กับดอกไม้ ยิ่งดอกบัวผุดที่ว้านคงเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ แต่ด้วยความนึกสนุกมันจึงตปากรับคำก่อนจะให้เจ้าแมลงวันเผือกปีกหักเกาะหลังและบินตรงไปยังภูเขาเบื้องหน้า

“เป็นแมลงวันพิการปีกหักอย่างนี้ จะอยู่ทำไมให้ทรมาน” นกกระจาบแก้งลองใจ

“ถึงปีกข้าจะบินไม่ได้ แต่ใจข้าบินได้ ข้าต้องไปตามความฝัน” แมลงวันเผือกมุ่งมั่นสานฝัน

“ฝันลม ๆ แล้ง ๆ นะสิ มีที่ไหนบัวผุดอะไรนั่น ต่างจากบัวหลวงในบึงตรงไหน” นกกระจาบของสงสัยและหมั่นใส่อุตมการณ์ล่าฝันของแมลงวันที่มีอายุขัยแค่ ๗ วัน ชีวิตช่างไร้ค่าเมื่อเทียบกับชีวิตอันยืนยาวของตน มันบ่นอุบอิบที่แมลงวันเผือกไม่ยอมมพุดอะไรนอกจากทำจมูกพุดพิด

“อยู่ทางนั้นแน่ ตรงไปที่แถววัลย์นั้น” แมลงวันเผือกสั่งการเมื่อกลิ่นอันไม่โสภาลอยมาเตะจมูก นกกระจาบของแทบอาเจียนกับกลิ่นเหม็นอย่างร้ายกาจ

“นี่ดอกบัวหรือข้างเนาถิ่นแน่” มันเอาปีกจูดจมูกทันทีที่ร้อนลงถึงแถววัลย์ซึ่งทอดเถาอยู่บนพื้นดินกลางป่าใหญ่เป็นที่มหัศจรรย์ บนแถววัลย์มากมายนั้น ดอกไม้ยักษ์หลายดอกแข่งกันสะพรั่งบานส่งกลิ่นเหม็นขจรขยายรูปร่างของมันประหลาดราวกับกระโถน สีแดงอมส้มบานกลมเท่ากระดิ่งพิดข้าวกลีบดอกหนาเตอะเหล่านั้นมีละอองเดรสสีเหลืองกระจายเป็นจุดๆ ล่อใจให้แมลงวันฝูงใหญ่วนเวียนได้ตอม ความเหม็นอันฉกาจจรรจ์ทำให้นกกระจาบของถึงกับเป็นลมล้มตึง

พระอาทิตย์ยามบ่ายเจิดจ้า ปลุกเจ้านกกระจาบของให้ตื่นขึ้น มันโกรธจัดที่ถูกแมลงวันเผือกล่อหลอกมาทำประทุษร้ายด้วยกลิ่นอันไม่พึงปรารถนา มันจึงหมายใจจะกินแมลงวันพวกนั้นให้สูญสิ้น แต่แล้วกลับพบว่าแมลงวันเหล่านั้นหายไปจากตงบัวผุดเสียแล้ว เหลือแต่แมลงวันเผือกเพียงตัวเดียวที่ยังสำเร็จสำราญอยู่กับละอองเกสรเนาเหม็นนั้น

“หนอย...เจ้าบอกให้แมลงวันพวกนั้นหนีไปซะไหม ส่วนเจ้าหมดปัญญาหนีละสิ มาให้ข้ากินเสียดีๆ” นกกระจาบของบิบบจมูกเสียงอู้อี้

“เปล่าเลย ถ้าข้าจะหนีไม่ใช่เรื่องยาก หากซ่อนตัวเจ้าก็ไม่พบแล้ว แต่ความฝันของข้ายังไม่บรรลู่ ขอให้เจ้าพาข้าไปส่งที่หมู่บ้านก่อน พวกข้ากลับไปที่นี่กันหมดแล้ว” แมลงวันเผือกอธิบาย นกกระจาบของดังเลอยู่พักหนึ่งก่อนตัดสินใจเชื่ออีกครั้ง หากว่าถูกหลอกซ้ำสองจะไม่ไว้ชีวิตแมลงวันเผือกเจ้าเล่ห์ตัวนี้แน่ แล้วมันก็พาแมลงวันเผือกบินกลับไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง

ท้ายหมู่บ้านแห่งนี้มีกองขยะพูนสูงเท่าจอมปลวก แต่ความเหม็นเทียบไม่ได้กับดงบัวผุดนั้นเลย นกกระจาบของสอดส่ายสายตาคาหาเหล่าแมลงวันหากไม่มีแม่ด้กตัว มันจึงโกรธจัดสะบัดร่างแมลงวันเผือกหล่นลงไป

“ตุ๊บ...ไธย” แมลงวันเผือกวิ่งไปกองบนกระป๋องน้ำอัดลมบูบๆ มันจุกจนหน้าเขียว รีบคลานเข้าไปในกระป๋องเปล่า

“ออกมาละ คิดว่าจะหนีเข้าพันธุ์” นกกระจาบของจิกกระป๋องอะลูมิเนียมดังจ๊กๆ จนมันกลิ้งลงเนินหลุนๆ ไปกระทบกับหินก้อนใหญ่ข้างทางอย่างจัง “เคล้ง...” แมลงวันเผือกกระดอนออกมาจากกระป๋องซึ่งบูบบี้ มันรีบลุกสำรวจร่างกายอย่างมีนงง ไม่ได้กลัวว่าจะพิการไปกว่านี้ หากแต่เป็นห่วงว่าน้ำหวานชื่นใจของดอกบัวผุดที่เกาะมาตามแขนขาจะกระเด็นไปหมดสิ้น โชคดีที่น้ำหวานแน่นั้นเหนียวพอจึงเกาะติดไว้ได้นาน มันจึงโล่งใจ

“เจ็บตรงไหนบ้างลูก” แมลงวันชราาร่อนถลาออกมาจากกระป๋อง “บ้านของเราพังหมดแล้วแม่” แมลงวันเผือกบอกกับนาง

“ช่างมันเถอะลูก เจ้าปลอดภัยก็ดีแล้ว โถ...ปีกเจ้าขาดไปข้างหนึ่งเพราะแม่แท้ๆ” นางบินเข้าไปประคองลูกชายละล้าละลัก

“แม่ไม่สบาย...กินน้ำหวานนี่สิครับ รับรองแม่ต้องหาย” แมลงวันเผือกยิ้มพรายพลางป้อนน้ำหวานให้แม่ แม่แมลงวันดูดดื่มด้วยน้ำตาที่อาบแก้ม รสหวานของบัวผุดมิได้วิเศษไปกว่าความหวานจากน้ำใจของลูกเลย เจ้านกกระจาบของมองดูอย่างซาบซึ้ง ซีวิตเล็กๆ อันแสนสั้น หากแต่มีความฝันอันยิ่งใหญ่เพื่อแม่ ชวนให้มันละอายแก่ใจ หันหลังบินกลับไปบึงใหญ่ และตั้งใจจะเอาเมล็ดบัวไปฝากแม่

.....

รถไฟสีรุ้ง

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ในเมืองเล็กๆ ที่เต็มไปด้วยผู้คนหลากหลายอาชีพ ผู้คนในเมืองนี้เดินทางไปไหนมาไหนโดยใช้รถไฟเป็นหลัก ส่วนรถยนต์นั้นเรียกได้ว่าแทบไม่มีใครใช้เลย รถไฟขบวนนี้มีหัวจักรไอน้ำอยู่ด้านหลังสุด และมีห้องโดยสารต่อกันทั้งหมดเจ็ดโบกี้ แต่ละโบกี้ทำสีต่างกันไปตามสีของสายรุ้งคือ ม่วง คราม น้ำเงิน เขียว เหลือง แสด แดง ตามลำดับ ผู้คนจึงเรียกมันว่า “รถไฟสีรุ้ง”

ทุกวันรถไฟสีรุ้งจะทำหน้าที่รับส่งชาวเมืองไปยังสถานีต่างๆ ทั่วเมือง จากเหนือไปได้ ตะวันออกไปตะวันตก ผู้คนใช้มันเดินทางไปทำงานในตอนเช้าและกลับบ้านในตอนเย็น พ่อแม่พาเด็กๆ นั่งรถไฟไปเที่ยวในวันหยุด คนหนุ่มสาวก็ขึ้นรถไฟเพื่อมาเจอกันตามนัด ทุกคนในเมืองต่างคุ้นเคยกับภาพรถไฟสีรุ้งแล่นมาตามรางพร้อมส่งเสียงดัง “ป๊นๆ ฉีกกะฉักๆ ป๊นๆ”

วันหนึ่งขณะที่รถไฟสีรุ้งกำลังจอดรอรับผู้โดยสารอยู่ที่สถานีใหญ่ใจกลางเมืองนั้น มันก็เหลือบไปเห็นรถยนต์สีดำคันหนึ่ง จอดอยู่ใกล้ๆ สถานี

“สวัสดีค่ะ คุณรถยนต์ เธอเพิ่งย้ายเข้ามาอยู่ใหม่หรือจ๊ะ ฉันไม่เคยเห็นหน้าเธอมาก่อนเลย”
รถไฟสีรุ้งเอ่ยทัก

รถยนต์สีดำแสนสวยหันมาตอบ “ใช่แล้ว ฉันเป็นรถของนายกเทศมนตรีคนใหม่ยังไงล่ะ”

“เธอช่างสวยและดูดีจังเลยนะ ผิวสีดำเป็นมันวาวไม่มีรอยถลอกเลยแม้แต่นิดเดียว” รถไฟสีรุ้งเอ่ยชมอย่างที่คิด

“ขอบใจสำหรับคำชมนะ นี่เป็นเพราะว่าเจ้านายดูแลฉันอย่างดีเชียวล่ะ แถมยังทำงานสบายๆ ไปมาแค่ระยะทางใกล้ๆ แค่นี้เอง เออ...ว่าแต่...เธอดูเหนื่อยๆ นะ คงทำงานหนักน่าดูเลยสิ ต้องรับส่งคนเป็นร้อยๆ ทุกวัน ทำไม่เธอไม่หาเวลาพักผ่อนบ้างล่ะ” รถยนต์สีดำพูดอย่างเห็นใจ รถไฟสีรุ้งนั่งคิด ว่าตัวเองทำงานทุกวัน ไม่เคยมีวันหยุดเลย

“อ้าว นั่นเจ้านายมาแล้ว ฉันต้องไปก่อนนะ ไว้เจอกันใหม่ล่ะ บ๊ายบาย” รถยนต์สีดำพูดขึ้น

“ไว้เจอกันใหม่จ๊ะ” รถไฟสีรุ้งโบกมือลา ชายสวมสูทคนหนึ่งเดินเข้ามาใกล้ เปิดประตูที่หนึ่งด้านหลังรถยนต์ให้ชายอีกคนเข้าไปนั่ง แล้วรถยนต์สีดำแสนสวยก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไป

คืนนั้นทั้งคืน รถไฟสีรุ้งเฝ้าครุ่นคิดถึงแต่คำพูดของรถยนต์สีดำ แล้วก็นึกน้อยใจที่ตัวเองต้องทำงานหนักทุกวันโดยไม่เคยหยุดพัก พาลคิดไปว่าชาวเมืองไม่เคยเห็นค่าของมันเลย ว่าแล้วก็พยายามคิดหาวิธีที่จะทำให้ตัวเองทำงานได้น้อยลง ในที่สุด มันก็คิดออกว่า “จริงสิ ถ้าเราตัดขบวนโดยสารออกสักโบกี้ ก็จะได้รับคนได้น้อยลง ดีล่ะ ฉันเริ่มพຽນนี้เลยดีกว่า”

เช้าวันรุ่งขึ้น รถไฟสีรุ้งจึงตัดโบกี้สุดท้ายสีแดงทิ้งไว้ที่สถานีต้นทาง ก่อนออกเดินทางไปทำงานตามปกติ ผู้คนที่มารอขึ้นรถไฟต่างก็แปลกใจที่ขบวนรถไฟสั้นลงเหลือเพียงแค่หกโบกี้ ต่างก็พยายามหา

ที่นั่งในโบกี้ที่เหลืออยู่ บางคนทีพอจะมีเวลา ก็ตัดสินใจเดินไปทำงานแทน รถไฟสีรุ้งกลับมาถึงสถานีปลายทางอย่างเร็วว่า นึกดีใจที่วันนี้รับส่งผู้คนได้น้อยลง ทำงานสบายขึ้น ไม่ต้องเหนื่อยเหมือนก่อนอีกต่อไป

วันต่อๆ มารถไฟสีรุ้งก็ทำแบบเดิมซ้ำอีก คือตัดโบกี้ที่เหลืออยู่ออกทีละโบกี้ แล้วจึงค่อยออกไปทำงาน เมื่อที่ว่างในรถไฟไม่เพียงพอต่อจำนวนผู้โดยสาร ผู้คนก็จำเป็นต้องเดินทางไปกลับโดยวิธีอื่น บ้างก็ตื่นเช้าขึ้นเพื่อเผื่อเวลาเดินทางไปทำงาน บ้างก็เปลี่ยนมาใส่กางเกงเพื่อปั่นจักรยานไปกลับ บ้างก็หันมาขึ้นรถเมล์ซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนเบียดเสียดกันอย่างแน่นหนา ชาวเมืองต่างได้รับความเดือดร้อนไปตามๆ กัน

เช้าวันหนึ่ง ในที่สุดรถไฟสีรุ้งก็ตัดโบกี้สุดท้ายที่เหลืออยู่ออกไปเหลือเพียงหัวจักรไอน้ำเท่านั้นที่ออกวิ่งไปตามราง

“อ้าว! เจ้ารถไฟ ทำไมเหลือแต่หัวรถเท่านั้นล่ะ แล้วขบวนโดยสารไปไหนกัน” นายสถานีทักด้วยความสงสัย

“ฉันทิ้งไว้ที่ต้นทางนะ” รถไฟสีรุ้งตอบกลับ

“ถ้าอย่างนั้นเจ้าคงกลับไปเกิด ในเมื่อไม่มีโบกี้ให้โดยสารได้ ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่เจ้าจะออกมาวิ่ง” นายสถานีบอกพลาถถอนหายใจ แต่รถไฟสีรุ้งกลับตื่นเต้นดีใจว่า ในที่สุดมันก็ไม่ต้องทำงานอีกต่อไป จะได้มีเวลาหยุดพักผ่อนซะๆ ให้สมใจ มันคิดว่าถ้าไม่ต้องทำงานหนักเหมือนเก่าแล้วมันคงสวยเหมือนรถยนต์สีดำ

ในที่สุด ขณะที่รถไฟสีรุ้งกำลังนอนกลางวันอยู่ดีๆ นั้นมันก็ตกใจสะดุ้งตื่น เมื่อถูกชายกลุ่มหนึ่งใช้โซ่ล่ามมันแล้วเกี่ยวปลายตะขอเข้ากับรถเครนสีส้มคันใหญ่

“โอ๊ยๆ เจ็บๆ ทำอะไรนะ จะพาฉันไปไหน” รถไฟสีรุ้งร้องเสียงดัง

“ก็จะเอาเจ้าไปทิ้งที่อื่นนะสิ” รถเครนสีส้มพูดขึ้น

“ในเมื่อเจ้าเหลือแต่หัวรถไฟ รับส่งใครไม่ได้อีกแล้วก็ไม่ต้องทำอะไรกับเศษเหล็กไร้ค่า ปล่อยไว้ก็เกะกะสถานีเปล่าๆ” ว่าแล้วก็ลากรถไฟสีรุ้งไปตามทาง

“โอ๊ย! อย่างนะ อย่าพาฉันไปนะเลย” รถไฟสีรุ้งร้องลั่นด้วยความกลัว รถไฟสีรุ้งถูกพามาทิ้งอยู่ท่ามกลางภูเขาเศษเหล็กกองมหึมา มันตัวสั่นด้วยความกลัว ในความมืดมิดและหนาวเหน็บ ทุกสิ่งเงียบสงัด รถไฟสีรุ้งรู้สึกอ้างว้างและเหงาจนทนไม่ไหว คิดถึงเสียงพูดคุยของชาวเมือง รอยยิ้มอันอบอุ่นของนายสถานี และเสียงหัวเราะของเด็กๆ ในวันหยุด มันนึกเสียใจและเริ่มร้องไห้จนกระทั่งได้ยินเสียงหนึ่งเอ่ยขึ้น

“เสียงใครร้องให้อยู่ล่ะ อ้าว! เจ้าหัวรถไฟนี่นาเกิดอะไรขึ้น ทำไมมาอยู่ที่นี้ได้ล่ะ” เสียงคนเก็บขยะใจดีนั่นเอง รถไฟสีรุ้งหยุดร้องให้แล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้คนเก็บขยะใจดีฟังจนจบ แล้วพูดอย่างโอเนโยนว่า

“เจ้ารถไฟเอ๋ย รถแต่ละคันก็มีหน้าที่ต่างกันไป หน้าที่ของเจ้าคือการรับส่งผู้คนจำนวนมาก คุณค่าและความงามที่แท้จริงนั้นอยู่ในตัวเจ้าเอง จงทำหน้าที่ของตนให้ดีที่สุดเพียงพอแล้ว ไม่จำเป็นต้องให้ใครมาชื่นชมหรือก แม้งานจะหนักแต่จงภูมิใจเถิดที่ได้ทำประโยชน์ให้แก่ผู้คนมากมาย เจ้าเองก็มีความสุขเมื่อได้เห็นรอยยิ้มของผู้คนไม่ใช่หรือ”

“แต่...ชาวเมืองไม่เคยเห็นค่าของฉันเลยนี่นา” รถไฟสีรุ้งสะอึกสะอื้น

คนเก็บขยะใจดียิ้มแล้วพูดว่า “อย่าน้อยใจไปเลย บางครั้งอาจจะดูเหมือนว่าไม่มีใครเห็นแต่เชื่อไหมล่ะว่าในตอนนี้อาณาประชาราษฎร์ทุกคนคิดถึงและอยากให้เจ้ากลับมาวิ่งเหมือนเดิมแน่ๆ เลย” รถไฟสีรุ้งได้ฟังดังนั้นก็ร้องให้เสียใจ นึกอยากกลับไปทำงานเหมือนเดิม คนเก็บขยะใจดีจึงช่วยต่อขบวนรถไฟให้ที่ละโบกี้จนครบเจ็ดโบกี้ และทำความสะอาดรถไฟสีรุ้งให้เหมือนใหม่

ชาวเมืองต่างยินดีที่รถไฟสีรุ้งกลับมาแล่นเหมือนเดิมอีกครั้งหนึ่ง รอยยิ้มของชาวเมืองปรากฏขึ้นเมื่อมองเห็นขบวนรถไฟสีรุ้งสวยสดใสทั้งเจ็ดโบกี้ ค่อยๆ แล่นเข้ามายังสถานีพร้อมกับส่งเสียงร้องอันคุ้นเคย

“ปื๊นๆ ฉึกกะฉักๆ ปื๊นๆ”

.....

ความฝันของเจ้าหลอดไฟน้อย

นานมาแล้ว มีสวนสนุกแห่งหนึ่งซึ่งมีพื้นที่กว้างขวาง ตกแต่งอย่างงดงาม และเต็มไปด้วยเครื่องเล่นหลากหลายชนิด แต่ละวันมีคนมากมายเข้ามาเที่ยวเล่นในสวนสนุกแห่งนี้และเมื่อจบวันพวกเขาทุกคนต่างมีรอยยิ้มระบายนอยู่บนใบหน้า

ทว่า ณ มุมหลังคาของร้านขายของที่ระลึกหน้าสวนสนุกนั้น ยังมีหลอดไฟสีขาวดวงเล็กดวงหนึ่ง มันห้อยตัวอยู่บนนั้นอย่างเศร้าสร้อย เจ้าหลอดไฟถูกนำมาติดที่ร้านขายของนี้เมื่อนานมาแล้ว มันรับรู้ความเป็นไปต่างๆ หน้าสวนสนุกจากตำแหน่งนี้ แต่มันไม่เคยได้เห็นด้านในของสวนสนุกเลยสักครั้ง ทุกๆ วัน เจ้าหลอดไฟจะได้เห็นเพียงผู้คนจำนวนมากเดินผ่านประตูเข้าออกพร้อมสีหน้าที่ตื่นเต้นเบิกบาน ช่วงเวลาที่เจ้าหลอดไฟน้อยรอคอยให้มาถึงมากที่สุดในแต่ละวันนั้นคือเวลาเย็นที่สวนสนุกใกล้ปิด เจ้าหลอดไฟดวงน้อยฟังเรื่องเหล่านั้นได้ไม่รู้กี่ร้อยกี่พันครั้งอย่างไม่นึกเบื่อ เป็นเพราะมันอยากรู้เหลือเกินว่า ด้านในของสวนสนุกที่มันไม่เคยได้เห็นนั้นเป็นอย่างไรกันหนอ เหตุใดทุกคนจึงได้แลดูมีความสุขกันได้ถึงเพียงนี้ หากว่ามันได้เข้าไปเห็นด้วยตาตนเองบ้าง มันก็คงจะต้องมีความสุขเช่นนั้นเหมือนกันแน่นอน ทว่า เจ้าหลอดไฟน้อยก็รู้ว่า มันมีหน้าที่เพียงแค่นี้ให้แสงสว่างเฉพาะยามค่ำคืนที่สวนสนุกปิดไปแล้วเท่านั้นจึงไม่มีโอกาสได้สัมผัสกับโลกภายในสวนสนุกแห่งนั้นเสียที

เมื่อมันเล่าความฝันให้หลอดไฟดวงอื่นที่ห้อยตัวอยู่ที่ร้านขายของที่ระลึกแห่งเดียวกันได้ฟัง มันกลับได้คำตอบมาว่า

“หลอดไฟน้อย พวกเราถูกติดไว้ด้านนอกอย่างนี้ ไข่เรื่องที่จะได้เห็นด้านในสวนสนุกนะ คงเป็นไปได้แค่นั้นนั่น” เพื่อนหลอดไฟดวงแรกว่า เจ้าหลอดไฟดวงน้อยได้ฟังแล้วก็เสียใจ มันพยายามส่องแสงให้สว่างสุดใสมาทตลอด แม้ในเวลากลางวันจะไม่มีใครเดินผ่านไปมาหน้าสวนสนุกแห่งนั้นก็ตามแล้วเพื่อนหลอดไฟอีกดวงก็เอ่ยขึ้นว่า

“ใช่แล้ว อย่าฝันเฟื่องไปเลย แค່ส่องแสงสลัวๆ ในแต่ละคืนก็พอแล้ว ไม่เคยมีใครใส่ใจหลอดไฟร้านขายของเสียหน่อย” เจ้าหลอดไฟดวงน้อยจึงตอบว่า

“ถึงฉันจะไม่มีโอกาสได้เข้าไปข้างใน แต่ฉันก็จะส่องแสงให้สว่างอย่างดี เพราะมันเป็นหน้าที่ของฉัน” ทุกๆ วัน มันจึงทำงานของมันให้ดีที่สุด และไม่เลิกฝันถึงด้านในสวนสนุกที่มันอยากเห็นเป็นนักหนา

เวลาล่วงเลยผ่านไป มาถึงฤดูหนาวซึ่งมีช่วงเวลากลางคืนยาวนานกว่าฤดูอื่น เจ้าหลอดไฟดวงน้อยก็ต้องทำงานนานขึ้นไปด้วย เพื่อนหลอดไฟดวงอื่นๆ เกียจคร้านบ้าง ส่องแสงสลัวบ้าง แต่มันก็ไม่ย่อท้อ ยังคงส่องแสงเต็มกำลังอย่างที่มันทำมาตลอด

กระทั่งช่วงเวลาโพล้เพล้ของวันหนึ่งในปลายฤดูหนาว ฟ้ามืดลงแล้ว และสวนสนุกใกล้ปิดทำการ วันนั้นเป็นวันที่มีขบวนพาเหรดประจำสัปดาห์ ผู้คนจึงยังรอคอยอยู่เพื่อจะชมการแสดงอันตระการตานั่น เจ้าหลอดไฟดวงน้อยยังคงทำงานตามปกติ ทันใดนั้น ก่อนที่เจ้าหลอดไฟน้อยจะรู้ตัว ก็มีเสียงดัง

ขึ้นใกล้ๆ มันทว่า “ดวงนี้แหละ สว่างดี ดวงอื่นมันสลัวไป” แล้วเจ้าหลอดไฟน้อยก็รู้สึกว่ามีมือเอื้อมไปหมุน และดึงมันลงมาจากมุมหลังคานั้น มันตกใจมากพลันก็ได้ยินเสียงเจ้าของร้านขายของที่ระลึกดังขึ้น “เข้า เลือกลงได้แล้วรีบไปเปลี่ยนเข้า เดี่ยวจะไม่ทันเวลาชบวนพาเหรด” ชายคนที่ดึงมันลงมาสวมชุด เครื่องแบบช่าง เขาคงเป็นช่างซ่อมแซมคนหนึ่งนั่นเอง เขายกมือไหว้ขอบคุณเจ้าของร้านแล้วกล่าวว่า “ขอบคุณมากนะครับ ถ้าไม่ได้หลอดไฟดวงนี้ต้องแย่แน่ๆ” เจ้าของร้านตอบว่า “นั่นสินะ อยู่ๆ ไฟดวงหน้า มาแตกไปแบบนี้” แล้วก็เอ่ยปากไล่ให้ชายหนุ่มคนนั้นรีบไปทำงาน เขาจึงรีบบอกลาและพาเจ้า หลอดไฟดวงน้อยในมือเดินเข้าไปในสวนสนุกที่มันอยากเห็นเหลือเกิน

สำหรับช่างหนุ่มการเดินทางผ่านประตูสวนสนุกเข้ามาด้านในครั้งนี้เป็นครั้งที่เท่าใดแล้ว เขาเองก็คง จำไม่ได้ และไม่ใส่ใจจะจดจำ ทว่าสำหรับเจ้าหลอดไฟน้อยแล้ว คือช่วงเวลาที่มีมันรอคอยมาแสนนาน โลกที่มันเคยแต่จินตนาการถึง วันนี้มันจะได้สัมผัสเป็นครั้งแรกเสียที่ นั่นอย่างไร แนวพุ่มไม้ยาวเหยียดสีเขียวทอดตัวอยู่เบื้องหน้า แสงจากเสาไฟที่เรียงรายอยู่สองข้างทางให้ความสว่างในเย็นฤดูหนาวเช่นนี้ ถัดไปเป็นลานน้ำพุขนาดใหญ่ที่มีเด็ก ๆ วิ่งเล่นอยู่ พร้อมเสียงหัวเราะระง่ำแง แล้วยังมีทะเลสาบขนาดใหญ่ มีเรือหลายสีหลายลำจอดลอยอยู่ที่ท่า รอให้คนมาถีบเล่น เครื่องเล่นขนาดมหึมาขณะนี้ปิดทำการแล้ว แต่ผู้คนก็ยังขวกไขว่ พวกเขา รอคอยชบวนพาเหรดด้วยสีหน้าตื่นเต้นดีใจ

ช่างหนุ่มพาเจ้าหลอดไฟดวงน้อยมาถึงรถชบวนพาเหรดสีสดใส ประดับประดาไปด้วยหลอดไฟ ดวงอื่นๆ หลากสีขนาดเดียวกับมัน แล้วมันก็สังเกตเห็นว่า ตำแหน่งของหลอดไฟดวงที่เห็นได้ชัดที่สุด หน้าชบวนนั้นไม่มีหลอดไฟอยู่ ช่างหนุ่มค่อยๆ หมุนมันติดเข้าตรงตำแหน่งที่ไม่มีหลอดไฟนั้น มันรู้สึก เป็นสุขเหลือเกิน นี่เอง รถชบวนพาเหรดซึ่งเจ้าหลอดไฟดวงน้อยจะได้เป็นหลอดไฟดวงหน้าสุด มันจะได้ เห็นสวนสนุกทั้งหมดอย่างชัดเจนขณะที่รถแล่น

“ไหนขอลองหน่อยซิ” ช่างหนุ่มเอ่ยกับตัวเองให้เจ้าหลอดไฟน้อยได้ยินด้วย แล้วเขาก็เดินไป ทดลองเปิดสวิตช์ไฟ เจ้าหลอดไฟน้อยรู้สึกตัวตัวเองสว่างวาบขึ้น พร้อมๆ กับหลอดไฟดวงอื่นๆ โดยมี เสียงดนตรีระง่ำแงบรรเลง ช่างหนุ่มพยักหน้าด้วยความพอใจ

“สว่างดีจริงๆ หลอดไฟดวงนี้” แล้วเขาก็พึมพำว่าไม่มีเวลาแล้ว ถึงเวลาแสดงชบวนพาเหรดแล้ว เจ้าหลอดไฟน้อยจึงได้มาเป็นหลอดไฟดวงหน้าสุดในชบวนพาเหรด วันนั้นรถค่อยๆ เคลื่อนไปตามทาง ในสวนสนุก และมันได้เห็นผู้คนในชุดตุ๊กตาต่างๆ มากมาย เดินโบกไม้โบกมือให้บรรดาเด็กๆ และผู้ใหญ่ ที่เฝ้ารอชมการแสดงนี้ ผู้คนที่เจ้าหลอดไฟเคยนึกอีกจก บัดนี้กำลังจับจ้องสายตามาที่รถชบวนพาเหรดที่มีเจ้าหลอดไฟน้อยอยู่ มันจึงตั้งอกตั้งใจส่องแสงสว่างให้ดีที่สุด เพื่อที่ว่ารถชบวนพาเหรดจะได้ดังตามไป ด้วยแสงกะพริบพริบรายตัดกับเวลาค่ำคืน

ชบวนพาเหรดวนเวียนอยู่ในสวนสนุก โดยมีเจ้าหลอดไฟน้อยติดไปด้วย มันจึงได้เห็นสิ่งต่างๆ มากมาย ทว่าสิ่งที่มันจะไม่วันลืมนั่นคือรอยยิ้มที่ระบายนอยู่บนใบหน้าของผู้คนจำนวนมาก ทั้งเด็กๆ

วัยรุ่นหนุ่มสาว บรรดาผู้ใหญ่ และนักท่องเที่ยวต่างชาติ ในยามที่พวกเขาได้เห็นขบวนพาเหรดอันแสนมีชีวิตชีวาเคลื่อนผ่านไป เสียงหัวเราะร่าเริงและบทสนทนาจ้อกแจ้กก็ยังคงก้องให้เจ้าหลอดไฟดวงน้อยได้ยินจวบจนกระทั่งตกค่ำ แม้ถึงเวลาที่สวนสนุกจะปิดทำการ ขบวนพาเหรดยามเย็นของสปีดพาร์คนี้จะจบลง และกลางคืนอันมืดมิดจะมาเยือนสวนสนุกแห่งนี้ เจ้าหลอดไฟดวงน้อยก็หลับฝันเห็นเป็นภาพแห่งความสุขที่มันได้พบมาในเย็นวันนี้ และถึงแม้คราวนี้มันได้รู้แล้วว่าด้านในของสวนสนุกที่มันใฝ่ฝันนั้นเป็นเช่นไร มันก็ยังนึกอยากติดอยู่ตรงนี้ เป็นหลอดไฟดวงหน้าสุดในขบวนพาเหรดตลอดไป หากช่างหนุ่มคนนั้นจะไม่ว่าอะไร อย่างไม่ก็ตาม ทำยที่สุดแล้ว เจ้าหลอดไฟน้อยก็ได้ติดอยู่ตรงหน้ารถขบวนพาเหรดไปอีกนาน มันไม่รู้หรือว่า ช่างหนุ่มจะลืมไปแล้วหรือไม่ หรือเขาตั้งใจจะนำเจ้าหลอดไฟน้อยมาติดไว้ที่นี้ตลอดไป แต่มันก็นึกขอบคุณที่เขาเป็นผู้นำมันให้ได้บรรลุความใฝ่ฝันนี้ เจ้าหลอดไฟน้อยจึงตอบแทนเขาด้วยการตั้งใจส่องแสงสว่างอย่างเต็มที่ ทำให้ขบวนพาเหรดนั้นงดงามในทุกๆ ครั้งและตลอดไป

.....